

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 76.

2023. gada aprīlis

PAVASARIS VIENMĒR NĀK KĀ ATMODA, KĀ RESTARTS...

Man vienmēr kabatā vēstulīte

Un tajā divi teikumi -
Es mīlu tevi
Es pateicos
Lai kas arī notiktu
Es zinu
Man kabatā vēstulīte
Es varu to dāvināt ikvienam
Klusiņām
Tikai ar domas pieskārienu
Es varu dāvināt divus teikumus
Sev un visai pasaulei...
Man kabatā vēstulīte
Un tajā tikai divi teikumi
Viss pārējais
Tur kaut kā neiederas...

Marika Višņevska

Tik dzīvi sajūtams tas Miers, kurš sevī ietver
katru nemieru,
šajā laikā īpašā, kad gaisma un tumsa dienu
uz pusēm dala.

Kad avots pats uz rītiem rimti plūst,
Ar sevi saules vizulīšus nesot,
Nav vietas tam, kas bijis vai vēl tikai būs,
Ik gaismas piepildītā mirklī esot.

Jānis Vītols

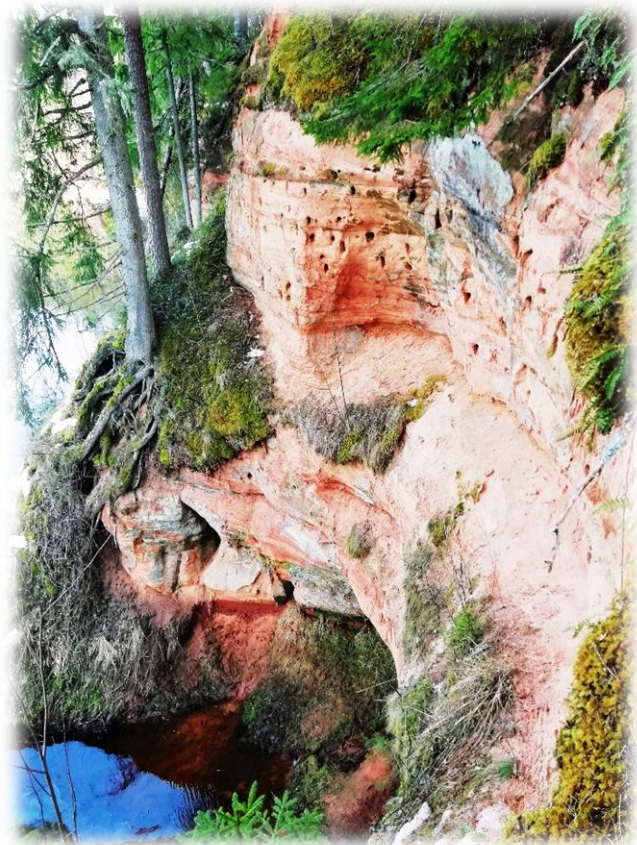
Tajos brīžos, kad pazūd mīlestības

pavediens, tad atceries, cik daudzi brīnumi notikuši, lai Tu taptu... Lai dzīvības vārti atvērtos, dvēseles satiktos un ķermenis brīnumaini veidotos... Tas ka Tu esi, tas ir viss, kas vajadzīgs, lai Tava pasaule taptu, rastos un veidotos... un no mūžības sākumiem Tu biji tieši tāds/a šajā laikā un vietā, iecerēts... Tici, Tevi ļoti gaidīja te visi tie, kas ir Tava dvēseļu ģimene uz zemes un pat ja tie nav Tavi vecāki... tās ir mīlestības mājas Tavas, un Tu esi te, lai ar tiem satiktos...

Tad kad pazūd gaismas, ticības un mīlestības pavediens, Tu paskaties debesīs un pateicies par to, ka Tu tās redzi un ka tās ir, jo tas nozīmē - Tu ESI! Un tici, tas ir saskaņots un ilgi veidots notikums, lai Tu satiktos ar tiem, kuri Tavā liktenī vīti...

Un Tu tikai sev apsolies, mīlestību turpināt meklēt iet... pie tām durvīm, kas vaļā, kurās Tevi silti un mīļi gaida kaut kur pasaulē... Un Tu tikai pateicies par visu kas Tev ir, un mīlestības pavedieni sirdī atgriezīsies atkal, iemirdzēsies un jaunā ticībā un gaismā tālāk Tavs ceļš ies ...

Leida Tilika

Trauksmainā laika izjūta.

Pavasara atmoda? Dvēseles atmoda? Sniega kalni nokūst vienā mirklī, lai pēc mirkļa atkal jaunajam sniegputenim būtu kur izpausties. Ziemeļblāzma mirgo biežāk kā ierasts, radot kādu īpašu, ne-Ziemassvētku, bet svētku noskaņu. Mazliet noslēpumaini... Pavasara vēsma visiem spēkiem cenšas ielauzties cauri visām ziemas sajūtām ar pirmo sniegpulkstenīšu zvanu skaņām un strazdi ar' izmisīgi cenšas priecēt pasauli ar savu dziesmu pat kupenā stāvēdami.

Kāds iet tam visam cauri, pāri un garām un nepamana. Kāds vibrē un elpo līdzī katrai vēja pūsmi. Tāds trauksmais pārmaiņu laiks, kad arī kādas iekšējas brīvības alkas cenšas izlauzties... Kāds nemiers urda... Kāds prieka sauciens krūtīs gaida savu uznācienu...

Pavasaris vienmēr nāk kā tāds glābējs, kā atmoda, kā restarts. Nu kā narkoze - kad tevi izslēdz uz laiku un tad ieslēdz no jauna. Ar sakārtotākām domām, sajūtām, pārdomām... Ar iespēju. Jaunu iespēju.

Bet iespēju jau tev netrūkst. Katrs rīts ir tava iespēja.

Katrs elpas vilciens ir tava iespēja.

Un tu pats kā tāda pavasara vēsma vari ienākt šajā pasaulē katru rītu no jauna.

Tev dod ...

iespēju.

Bet vai tu to paņem...

Evija Lukse

Galvu augšā!

Tu laimīgais, tu esi pasakaini bagāts – tev ir laimējies BŪT. Paveries visapkārt – visa šī Pasaule ir tev! Kur vien skaties, it visur vārdos neizsakāmā un prātam neaptveramā daudzveidībā tavā priekšā plešas MŪŽīga Dzīvība. Apsveicu, tev ir laimējies BŪT DZĪVAM!

Laimei nav iemesla. Laimei nav vārdos izsakāma iemesla. Objektīvās realitātes nav, ir tikai subjektīvā. Un arī tā ir tikai ilūzija. Reāla ir tikai tava pieredze, un unikāla ir jebkura no pieredzēm, jebkurš no dzīves ceļiem. Un katrs no tiem ir pareizais, un katrs no tiem ir īsts. Saule spīd visiem vienādi. Kā gan var mīlēt kaut ko vienu?

Savā būtībā ikviens mēs esam kā bērni, kas apbrīnas pilnām acīm vēro šo pasauli, kur nav ne mans, ne tavs, kur viss ir Viens. Bērnos bezrūpība ir iedzimta. Bērnībā pat vislielākais īgņa reiz bija laimīgs un bezgalīgs. Kāpēc gan tev būtu jāķer kreņķis? Domā laimīgo domas. Un kas, KAS gan tevi no tā var atturēt?! Paradīze zemes virsū mājā tavā sirdī.

Saule ir tur augšā, eņģeļi ir tur augšā, arī zvaigznes ir turpat. Dzīvība ir Apziņas Gaisma. Arī tu esi Gaisma, kas tuneļa galā atnāk ar atbildi uz jautājumu – KAS es esmu? Viss beidzas labi, bet, ja tagad nav labi, tad nekas vēl nav beidzies, un beigu beigās paradīzē nonāk ikviens. Lai tavs mērķis ir Nekas, lai tev ceļš ir Viss!

Tumsonības Ledus laikmets ir beidzies, Saules Gaismas pavasaris aust. Kad runā sirdis, vārdi ir lieki. Uztver līdzīgi domājošos. Ievibrējot jaunu pasauli, cilvēki apvienojas. Un drīz būs arī tava kāрта. Un tad mēs satiksīties – tur aiz Piena Ceļa sešos vakarā Gaismas pusē!

Gints Barkovskis

Jo vairāk un izmisīgāk cilvēks tiecas pēc miera, jo nemierīgāks viņš kļūst, jo asociē mieru tikai noteiktiem ārējiem apstākļiem un noskaņojumu. Kļūdaini ir uzskatīt un cerēt, ka miers iegūstams, kad visi apkārt apklust un liek tevi mierā, jo neviens nav spējīgs tevi nomierināt vai satraukt.

Miers vai satraukums jeb prāta haoss ir tavs paša apziņas stāvoklis un, kamēr cilvēks neiemācās pārvarēt stresu un saglabāt iekšēju mieru savā ikdienas dzīvē, darbā un attiecībās ar jebkuriem cilvēkiem, pat aizbēgšana no visa un visiem var izrādīties tikai īslaicīgs mierinājums. Agri vai vēl cilvēks atkal nonāks starp tiem pašiem cilvēkiem un būs spiests piedzīvot tās pašas šķietami nemierīgās situācijas.

Ja tu lūdz un tiecies pēc miera, Dievs tev nevar iedot “zivi”. Dievs caur dažādiem cilvēkiem, dzīves situācijām un apstākļiem sūtīs tev pārbaudījumus un izaicinājumus, lai tu varētu mieru mācīties un trenēties. Tiklīdz tu apjaut, ka nemiers nav sods, bet gan svētība, milzu pateicība pārņem tavu sirdi.

Lai miers kļūst par tavu ikdienas treniņu, nevis tukšu filozofēšanu! Ja apkārtējā dzīve ir trauksmaina, dinamiska un spriedzes pilna, nemūc no tās, bet ej šai vētrai pretī un kļūsti tajā par mieru pats! Nomierini sevi un arī dzīve kļūs miera, pacietības, iecietības, pieņemšanas un harmonijas piepildīta.

Kaspars Zlidnis

UZMIRDZI PILNĪBĀ...

Kad SAULE savu SPĒKU

Atkal citā, JAUNĀ veidā
Šodien ZEMEĻ dāvā,
Tu vari SAŅEMT dāvāto.

Ar PATEICĪBU SIRDĪ likt
Un STAROT VISUMĀ
Kā ZVAIGZNES staro naktīs,
Kad tumsu IZGAISMO.

Būt GAISMAS IZLOLOTAM,
Krāšņam ZIEDAM tur,
Kur TĀVAS senās SAKNES
SAJŪT SIRDS un DVĒSELE.

Tur UZMIRDZI un GAIŠI staro,
SPĒKA pietiks, PIETIKS VISAM,
Tu tikai DROŠI EJ un MIRDZI,
UZMIRDZI PILNĪBĀ SAVĀ...

• Zanda IvaNova (Vītola) •

Var svinēt svētkus. Gatavoties, saposties, sagādāt gardumus, uzaicināt ciemiņus.

Var svinēt dzīvi. Un lai dzīve pati visu gatavo. Tu tikai svini.

Pirmo sniegu. Saulainu dienu. Putna dziesmu. Pavasari.

Ļoti labi var svinēt pavasari. Kādus divus mēnešus no vietas. Svini pirmās mālļēpes, tad ķiršu ziedus, ābeles, pienešas, tulpes, ceriņus...

Tad vasaru, tad rudeni, ziemu un atkal pavasari.

Var svinēt pirmdienas. Cik pirmdienu ir atlicis tavā dzīvē? Tu nezini? Neviens nezina. Tieši tāpēc var svinēt katru no tām...

Kā svinēt, tu saki - kā tas ir svinēt dzīvi?
Es domāju - tas ir tāds kluss prieks.

Varbūt reizēm skaļš. Kad tu dziedī. Vai smeijies.

Kad tu smeijies, lai tas ir skaļš.

Kad tu klausies, kā murrā kaķis, tad tavs prieks ir kluss.

Kad tu vēro, kā zied puķes vai guļ bērns, tad tavs prieks ir tāds balts un svēts.

Kad tu no rīta pamosties, uzreiz vari sākt svinēt dzīvi.

Labrīt, ir jauna diena! Vēl viena diena dāvanā... ❤️

Marika Višņevska

Sūti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam**

uz e-pastu: reinvaldemaija@gmail.com

www.draugiem.lv ; www.facebook.com

<https://t.me/laismasmaija>

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja, rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**